

Felicity Everett

**DE BUREN
VAN NR 9**

Vertaling Harriët Vierdag

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Felicity Everett
Oorspronkelijke titel: *The People at Number 9*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Harriët Vierdag
Omslagontwerp: Janine Jansen
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

Extract of *Dis Poetry* Copyright © Benjamin Zephaniah, taken from *City Psalms*, published by Bloodaxe Books, printed with kind permission of the publisher.

ISBN 978 94 027 0158 6
ISBN 978 94 027 5587 9 (e-book)

NUR 302
Eerste druk juni 2018

Originele uitgave verschenen bij HQ, een imprint van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited * en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Sara's blik dwaalde af naar het raam. Het was inmiddels donker buiten, en ze kon haar spiegelbeeld zien op het huis aan de overkant van de straat, als een hologram. Hun gordijnen waren halfgesloten, maar het koude blauwe licht van de tv was nog net zichtbaar.

Ze stelde zich voor dat Gavin onderuitgezakt zat in een Eamesstoel, een glas rode wijn in zijn hand. Lou hing met blote voeten op de bank. Ze zouden samen naar een ingewikkelde film kijken, of misschien ontspanden ze wel met wat de tv op zaterdagavond te bieden had.

Het was bijna te gemakkelijk om het zich allemaal voor de geest te halen: het versleten vloerkleed voor de haard, de geur van pinot noir vermengd met die van een houtvuur. En zelfs na alles wat er gebeurd was, was het nog steeds een aantrekkelijk beeld.

Vanwaar zij zaten, zou Carols huis een soort vissenkomp zijn: de gordijnen waren open, de lampen waren aan, de kamer was vol met mensen en er kwamen er steeds meer bij. Sara hoopte maar

dat ze het gezien hadden. Dat ze gekwetst zouden zijn omdat ze niet waren uitgenodigd. Maar dat betwijfelde ze. Ze vestigde haar aandacht weer op haar eigen gezicht, dat eruitzag als een geestverschijning in de weerkaatsing van het raam.

Achttien maanden eerder

De eerste keer dat Sara hun auto zag, dacht ze dat die was achtergelaten – het ding paste totaal niet tussen alle SUV's en Volkswagens. Een achterwiel stond half op de stoep, de voorwielen stonden op een alarmerende manier scheef. Het was een oude rood met grijze Humber waarvan een van de wioldoppen ontbrak. Er lag een enorme hoeveelheid troep in de auto, en achterin was een draagstoeltje. In de dagen daarna zag ze de auto vaker. Niet altijd zo beroerd geparkeerd, maar altijd in de buurt van haar huis.

Ze stond bij Carol voor het huis nog even na te kletsen nadat ze de kinderen van school hadden gehaald, toen ze merkte dat haar vriendin niet meer luisterde.

'Kijk, onze nieuwe buurvrouw,' zei Carol zachtjes, in de richting van de overkant van de straat knikkend.

Sara keek zo onopvallend mogelijk die kant op. Daar, gekleed in een overall en met een rode doek om haar hoofd gebonden, worstelde een vrouw met een volle kruiwagen op het pad.

'Ze heeft ons gezien,' zei Carol. 'Zwaaien.'

Dus dat deed Sara, en ze baalde, omdat ze wel kon raden hoe ze eruitzagen: als een zelfvoldane klik. De vrouw schonk hun een timide lachje.

Haar huis was het half vrijstaande evenbeeld van dat van Sara. Erkers, gepleisterde portieken en steile gevels die baksteen voor baksteen en tegel voor tegel identiek waren. Maar waar Sara's huis keurig netjes was, was nummer 9 een verwaarloosde bende. De verf bladderde, de raamsponningen waren rot, de goten hingen los.

Nu werd het opgeknapt, en hoewel dat een smerig en lawaaierig proces was, was iedereen er toch blij mee. Net als met de nieuwe burens.

In een impuls liet Sara haar kinderen bij Carol achter en stak de straat over.

'Dat ziet eruit als een fikse klus,' zei ze, het hek openend.

Haar buurvrouw reed de kruiwagen de stoep op en vervolgens een geïmproviseerde loopplank op. Ze leegde de inhoud in de container. Daarna liep ze achteruit en liet de kruiwagen op de stoep zakken, om vervolgens haar armen voor zich uit te steken alsof ze een imaginaire piano ging bespelen. Het duurde even voor Sara doorhad dat ze liet zien hoe haar handen trilden door de inspanning die ze net had geleverd.

'Mijn hemel,' zei Sara.

'Zeg dat wel!' Ze veegde haar hand af aan haar overall en stak hem toen uit. 'Ik ben Lou.'

'Sara.'

Saaaa. Dat klonk als een dikke siroop, als verhaaltjes voor het slapengaan en balletlessen. Niet voor het eerst wenste ze dat ze een andere naam had.

'Ik voel me vreselijk,' voegde ze eraan toe.

‘Waarom?’

‘Nou, jullie wonen hier nu een week of zo?’

‘Twee.’

‘En we zijn nog niet eens gedag komen zeggen. Ik ben het telkens van plan, maar je bent steeds zo druk bezig.’ Nu klonk het alsof ze de hele dag vanachter het gordijn zat te loeren.

‘Nee joh, ik ben degene die zich moet verontschuldigen. We hebben niet op- of omgekeken. Het werk had klaar moeten zijn voor we in het huis trokken, maar...’ Ze haalde haar schouders op. ‘Je weet hoe het gaat.’

‘Ja, natuurlijk,’ zei Sara.

‘En net op het moment dat we dachten dat het niet erger kon worden, gingen de art handlers de fout in en moesten we Gavs kunstwerken hier opslaan. Een miljoen pond aan kunst, in een huis dat half in elkaar zakt!’

‘Jeetje,’ was het enige wat Sara kon bedenken.

‘Hoe dan ook...’ Lou bukte en pakte de handvatten van de kruiwagen weer op. ‘We doen binnenkort wel iets.’

‘Kom anders straks even langs, als je het leuk vindt,’ zei Sara in een impuls. ‘Ik ben alleen met de kinderen.’

Lou arriveerde in een wolk duur parfum. Haar haren waren vochtig en ze had haar overall verruild voor een geborduurd shirt en een spijkerbroek. Ze had iets van een schichtig paard, bedacht Sara, waardoor je haar op haar gemak wilde stellen. Ze had een van haar kinderen meegenomen. Het zag eruit als een engeltje, met halflang blond haar.

‘Sara, dit is Dash.’

‘Hoi Dash,’ zei Sara, en ze werd getrakteerd op een zonnige maar ook ietwat alarmerende lach. ‘Patrick, Caleb!’ riep ze over haar schouder. Het geluid van de Xbox ging gewoon door. Ze wendde zich verontschuldigend tot Lou. ‘Misschien kan ze gewoon naar binnen gaan. Ze doen niets.’

‘Hij,’ corrigeerde Lou.

‘O,’ zei Sara beschaamd. ‘Ik dacht... het haar.’

‘Hij heet voluit Dashiell,’ zei Lou. ‘Zoals de schrijver, Dashiell Hammett.’

‘Natuurlijk. Jeetje, ik weet niet hoe... het is heel duidelijk dat je een jongen bent, Dash. Sorry, het kwam door -’

‘Het haar. Ja, daar raken sommige mensen van in de war.’

Het feit dat Lou totaal niet geërgerd was, maakte dat Sara zich nog rotter voelde. Haar eigen twee kinderen waren inmiddels opgedoken. Patrick, de jongste, kwam slippend op zijn sokken tot stilstand. Caleb kwam achter hem aan, met de vermoeide tred van een prepuber.

‘Dit is Dashiell,’ zei Sara, nog steeds blozend. ‘Hij woont hiernaast. Dashiell, dit zijn mijn zonen, Caleb en Patrick.’

Sara leidde Lou naar de keuken, de beste ruimte in het huis. De enige plek die echt naar haar smaak was. Neil had op de verbouwing van de keuken willen bezuinigen, maar aangespoord door Carol was Sara tot het uiterste gegaan. Ze had oude tegels gevonden waarbij de kersenrode Aga perfect tot zijn recht kwam. Dagen had ze getwijfeld welke tint hout het allermooist zou zijn voor de vloer. En ze had het goed gedaan.

Nu, anderhalf jaar later, zaten er wat deukjes in het roestvrijsta-

len aanrecht, en de kastdeuren waren hier en daar gekrast, maar de ruimte was heel warm en compleet. Zelfs nu het aanrecht vol stond met afwas en de broodtrommels van de jongens op tafel ontploft leken, was het overheersende gevoel dat er geleefd werd, en niet dat het een smerige bende was.

Ze was inmiddels zo gewend om complimenten te krijgen voor haar keuken dat het haar verraste dat Lou er niks over zei. In plaats daarvan wierp ze een taxerende blik op de ruimte en keek haar vervolgens met een ondoorgrondelijk lachje aan.

‘Wat wil je drinken?’ vroeg Sara.

Ze wilde net alle soorten thee opnoemen die ze in huis had, toen Lou haar schouders ophaalde en verklaarde dat het haar niet uitmaakte: ze vond wit en rood even lekker. En dus zaten ze even later aan de keukentafel, met een fles shiraz tussen de lege pastakommen. Terwijl Lou de wijn naar binnen goot alsof het ranja was en haar enthousiasme over de buurt uitte, bekeek Sara haar gast eens goed.

Ze was niet echt mooi te noemen, alles zat er net een fractie naast: haar ogen stonden iets te ver uit elkaar, haar neusvleugels waren iets te breed... maar op de een of andere manier wist ze deze schoonheidsfoutjes positief te gebruiken – wat eyeliner, een klein zilveren ringetje door haar neus – waardoor conventionele schoonheid niet meer belangrijk leek. Haar haren, die nu bijna droog waren, bleken korte krullen te vormen, waar ze mee schudde terwijl ze praatte. Bijna of het gewicht ervan haar tot last was.

Toen de nieuwe buurtkinderen niet waren komen opdagen op Cranmer Road, had Sara aangenomen dat ze ze naar een exclusie-

vere school hadden gestuurd, maar dat bleek niet het geval te zijn.

‘Het leek ons handiger om te wachten tot het nieuwe schooljaar begint in plaats van nog net het staartje van het oude jaar mee te pakken,’ legde Lou uit. ‘Ze zaten eerst op een heel klein schooltje waar ze aan totaal andere dingen werkten. Nou ja, werkten...’ Ze lachte en schudde haar hoofd.

‘Waar was dat dan?’ vroeg Sara.

‘O, weet je dat niet? We woonden in Spanje. In een klein dorpje in de bergen, niet ver van Loja.’

‘Dat klinkt heerlijk,’ zei Sara.

‘Dat was het ook,’ zei Lou met een verlangende zucht. ‘Ik heb echt heimwee, maar Dash moet nu echt naar een serieuze school, dus we moesten een keuze maken.’

Sara vroeg zich af of ze de juiste keuze hadden gemaakt. Ze kende genoeg ouders die, geconfronteerd met het gevecht om hun kinderen op de zeer middelmatige scholen in de buurt geplaatst te krijgen, de voorkeur zouden geven aan een schuur in de bergen die gerund werd door een kudde geiten.

‘Ik zou het heel fijn vinden om in het buitenland te wonen,’ zei ze. ‘Maar Neils baan laat zich niet zo gemakkelijk verplaatsen.’

‘O, er is altijd wel een reden om iets niet te doen.’ Lou trok aan een krul, die toen ze hem losliet weer in model sprong. ‘Je moet juist zoeken naar redenen om iets wel te doen.’

‘Dat is waar. Ik ben een twijfelaar, denk ik. Het is zo’n grote stap. En ik zou me zorgen maken of we er wel tussen zouden passen.’

‘Mmmm,’ zei Lou onheilspellend.

‘Was dat ook moeilijk?’

‘Ja en nee. De Spanjaarden zijn heel direct. Als ze je niet mogen,

zeggen ze dat meteen, en dan gooien hun kinderen stenen naar jouw kinderen.'

Sara was ontzet.

'Dat is hard, ik weet het,' ging Lou verder. 'Maar het is beter dan de pokerface van de Engelsen, waardoor je altijd moet raden wat je fout hebt gedaan. En de andere kant van de medaille is dat als je eenmaal geaccepteerd bent, je vrienden voor het leven hebt.'

'Maar hoe krijg je dat dan voor elkaar?'

'Door hard te werken en jezelf nuttig te maken... en tegen je kinderen te zeggen dat ze stenen terug moeten gooien.'

'Echt waar?'

'Echt waar. Het was meteen afgelopen,' vertelde Lou met een serieus gezicht. 'En dat was een zegen, want die eerste winter was heel zwaar. Je kunt je niet alleen redden in zo'n omgeving, je moet elkaar helpen. Als jij mijn olijven oogst, repareer ik jouw generator... dat soort werk.'

'Fantastisch.'

'Klopt. Als het goed loopt, is het het beste systeem. Iedereen slaat de handen ineen, je werkt samen. Je deelt je overvloedige oogst zodat er niets verloren gaat.'

'Klinkt als een commune.' Sara staarde een beetje weemoedig uit het raam, keek naar alle tuinhokjes die de burens van elkaar scheidde. Toen ze haar blik weer op Lou richtte, was ze verbaasd te zien dat die haar vingers tegen haar ogen drukte, blijkbaar om de tranen tegen te houden.

'Lou?' vroeg ze.

'Sorry.' Lou haalde diep adem. 'Ik weet niet waar dat opeens vandaan kwam.'

Sara zweeg, een beetje beschaamd, maar ook dolblij dat Lou haar in vertrouwen leek te nemen.

‘We hebben vier heerlijke jaren gehad in Riofrio. We hebben er heel goede vrienden gemaakt. Mensen die ik mijn leven zou toevertrouwen.’

‘Ik heb het gevoel dat er een “maar” gaat volgen...’

Lou nam een slok wijn en bedaarde wat.

‘Het was allemaal een misverstand. Er is geen rechter in Spanje die ze gelijk zou hebben gegeven.’

‘Een rechter?’

‘O, er was niks ernstigs, eerlijk waar. Zoals ik al zei, het was een misverstand. Als we geld hadden gehad, hadden we het kunnen bewijzen.’

Sara fronste haar wenkbrauwen en leunde naar voren. Haar rol van vertrouweling beviel haar steeds beter.

Hun burens, Dolores en Miguel Fernandez, hadden een boerderijtje onder aan de heuvel, vertelde Lou. Ze hadden een paar schapen en een boomgaard. Miguel had Gavin geholpen met het aanleggen van de elektriciteit in zijn studio, en zij en Gavin hadden geholpen met de oogst. Goede burens, dus, maar toen had Fernandez besloten dat hij forellen wilde kweken. Dat was nogal hebzuchtig van hem, volgens Lou, want ze hadden het helemaal niet slecht. Maar ze konden subsidie krijgen, en op papier zag het er allemaal goed uit.

‘Typisch Spaans: waarom zou je je iets aantrekken van het landschap of het ecosysteem? Als je er een paar euro mee kunt verdienen, doe je het gewoon. Het ironische was,’ zei ze terwijl ze

haar armen om zichzelf heen sloeg en de tranen wegknipperde, 'dat Gavin heeft meegeholpen met het bouwen van de tanks. Heeft er keihard aan gewerkt, al had hij toen eigenlijk aan zijn tentoonstelling voor de biënnale in Venetië moeten werken.'

De kwekerij was nog maar een week in bedrijf toen ze al doorkregen dat het een ramp was, vertelde ze. Ze kreeg migraine van het voortdurende gezoem van het pompsysteem, ze wisten niet wat ze met al die gratis forellen aan moesten (ze opeten gingen ze in elk geval niet doen, daarvoor was de stank te erg). De tanks waren lelijk. Maar ze zeiden er niets over, want hun burens waren hun vrienden en ze begrepen ze wel.

'En toen, zomaar in een weekend...?' Ze spreidde haar vingers als een kind, '...toen gingen alle vissen dood. En ze zeiden dat het Gavins schuld was.'

Sara schudde haar hoofd.

'Ik weet het. Krankzinnig,' zei Lou. 'Maar ze zeiden dat het door residu uit de studio kwam, gips. Je kent zijn werk zeker niet?'

Sara haalde verontschuldigend haar schouders op.

'Hij gebruikt al jaren gips. Hij had net de vloer van de studio schoongespoten, en zij beweerden dat het langs de berg naar beneden was gedropen en hun tanks had vergiftigd.'

'Mijn hemel.'

'Dat de boerderij naast ze god weet wat voor troep gebruikte, maakte natuurlijk niet uit. En het feit dat Miguel een alcoholist was die gemakkelijk de verkeerde chemicaliën in de tanks gegoooid kon hebben, deed ook niet ter zake. Wij waren de nieuwelingen, en dus was het onze fout.'

Ze bewoog haar handen bijna dwangmatig boven het tafelkleed, en een enkele traan viel naar beneden. Sara's keel kneep samen van medelijden. Ze stak haar hand uit om die van Lou te pakken, maar halverwege verloor ze de moed, en dus pakte ze maar een doos tissues.

'Dank je wel,' zei Lou. Ze snoot luidruchtig haar neus. Dapper glimlachend keek ze Sara aan.

'Nou,' zei Sara na een korte stilte, 'ik ben ze dankbaar.'

Lou keek verbaasd.

'Ik drink op de Fernandessen, of hoe ze ook mogen heten. Als zij niet die stomme forellen waren gaan kweken, woonden jullie nu niet hier. En dan waren jullie nooit onze burens geworden.'

'O!' Lou zond haar een beverig lachje.

De deurbel ging, en Sara keek op de klok. 'Shit!' zei ze. 'Gitaarles.'

En op dat moment werd de betovering verbroken. Lou was een buurvrouw die ze nauwelijks kende, de keuken zag eruit alsof er een bom ontploft was en Caleb had die week niet één keer 'Cavatina' geïmproviseerd. Ze rende naar de voordeur om de gitaarleraar binnen te laten en zag, zelfs terwijl ze iets riep over dat hij niet op de bende moest letten, dat hij in het voorbijgaan een geïnteresseerde blik op Lou wierp.

Het was een soort blik die Sara zelf nooit aan iemand ontlokte: niet louter seksueel, al speelde dat zeker een rol, maar meer een blik van herkenning. Jij bent net zoals ik, zei die blik, of je bent wie ik zou willen zijn. En hoewel het leek alsof Lou niets in de gaten

had, lukte het haar desondanks om zowel zijn behoefte te erkennen als die te negeren. Sara was opeens jaloers.

Toen ze bij de voordeur stonden, begonnen ze tegelijkertijd te praten.

‘Ik kan je niet zeggen hoe...’

‘Ik ben heel blij dat je...’

Ze lachten, en Sara liet het woord aan Lou. Die haalde haar schouders op, alsof ze opeens niet meer wist wat ze moest zeggen.

‘Dank je,’ zei ze uiteindelijk, en ze lachten allebei opgelucht. Lou was al bij het tuinhek, toen ze plotseling terugkwam, alsof ze een spontane inval had.

‘Zaterdag komen er een paar mensen om ons nieuwe huis in te wijden. Kom je ook?’